

de gebloemde stoel

annemiek böckling

DE GEBLOEMDE STOEL

Jodocus heeft een leuke hond, Flap. Het is een mooie rashond: een Dalmatiner; wit met een heleboel zwarte vlekjes.

Jodocus hoort dat er over een poosje een tentoonstelling zal zijn waar een groot aantal Dalmatiners zal worden gekeurd. Hij besluit, óók mee te doen en Flap in te laten schrijven. Flap is echter speels en niet zo erg gehoorzaam. Bij een vriendinnetje thuis hebben ze ook een Dalmatiner; veel gehoorzamer en rustiger dan Flap. Bij de keuring krijgt Flap geen prijs. Jodocus vindt dat eerst wel erg, vooral omdat de hond van zijn vriendinnetje Barbara wél een prijs krijgt: een mooie, gebloemde stoel. Maar even later spelen Jodocus en Flap weer buiten en vindt Jodocus zijn hond, prijs of geen prijs, toch de fijnste hond.

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4420 5

J. M. 8-10

De gebloemde stoel

Annemiek Böckling

De gebloemde stoel

Met illustraties van Reintje Venema

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4420 5

1. Een aardig dier

„Vooruit Flap, ik heb geen uren de tijd!” foetert Jodocus.

Flap snuffelt rustig verder aan de struiken en tuinmuurtjes en paaltjes, waar hij langs komt. Hij heeft helemaal geen haast. Hij ruikt zulke opwindende dingen.

„Toe Flap, schiet nou op. Ik kom te laat op school,” smeekt Jodocus.

Krijg de pip! denkt Flap, waarom zou ik! Wat moet ik thuis nou doen? Een beetje rondhangen zeker, tot ik weer word uitgelaten. Tergend langzaam tilt hij zijn poot op. Ongeduldig wiebelt Jodocus van de ene voet op de andere. Dat vreselijke dier. Moet je zien. Of ie de hele dag de tijd heeft. Zou je hem niet? Nijdig haalt Jodocus zijn neus op.

Net op dat moment is Flap klaar, neemt een sprong en gaat er als een pijl uit de boog vandoor. Als ie dan toch naar huis moet, dan een beetje snel graag! Hij sleurt Jodocus eenvoudig mee. Die klemt zich met twee handen vast aan de honderiem. Hijgend en struikelend rent ie achter Flap aan. Een paar tellen later buitelen ze de keuken in.

„Lieve help,” zegt moeder, „ik dacht dat je niet meer terugkwam. Gauw naar school, jongen! Het is de hoogste tijd.”

Jodocus grist zijn tas uit de gang. Vergeet bijna zijn gymbroek erin te stoppen. Weg is ie.

„Flap heeft nog geen eten gehad, hoor,” roept hij over zijn schouder.

„Geeft niet. Zorg ik wel voor,” roept moeder terug. Ze sluit de deur en bukt zich om Flap zijn etensbak te pakken. Dat arme dier zal wel honger hebben na zo’n wilde ren.

Maar het arme dier zorgt al voor zichzelf. Het staat op zijn achterpoten bij de aanrecht en steekt zijn kop in de melkkan. Gulzig slobbert ie de melk naar binnen. De spetters vliegen alle kanten uit.

„Wel heb je ooit!” zegt moeder verontwaardigd. Ze grijpt Flap in zijn nekvel en duwt hem naar de gang. Flap gromt. Hij stribbelt tegen. De melk is nog lang niet op.

„Vort, varken dat je bent,” moppert moeder. „Vort, mijn keuken

uit. En geen praatjes!"

Teleurgesteld druipt Flap af. Mistroostig gaat ie in de kamer op zijn stoel zitten. Het duurt nog uren eer Jodocus terugkomt.

Met zijn handen in zijn zakken slentert Jodocus achterom. Kwaad trapt hij tegen een steen, stoot zich gemeen en springt een kilometer de lucht in.

„Snertsteen, ellendige snertsteen!" bromt hij. Met een pijnlijk gezicht hinkelt ie naar binnen.

„Zo, hoe was het vanochtend?" vraagt moeder. Ze kijkt even op en buigt zich meteen over een geheimzinnig borrelend pannetje.

„Niks aan," zegt Jodocus klagelijk, terwijl hij zijn teen wrijft. „Die stomme meester. Kregen we niet eens gym."

„Zo?" mompelt moeder. „En waarom niet?"

„Ach, die meiden zaten natuurlijk weer te kletsen onder het rekenen. En toen zei de meester: als er nou nog iemand één woord zegt, gaan we niet gymmen."

„En?" vraagt moeder belangstellend. Ze vergeet in haar pannetje te roeren en kijkt naar Jodocus, die zielig voor zich uit staart.

„Toen zei ik: één," zegt Jodocus. „Heel zacht. Maar natuurlijk hoorde die vent dat."

„De meester!" verbetert moeder, terwijl ze haastig weer begint te roeren. „Ja jong, dat is pech. Ga maar eens bij je lieve Flappie kijken. Die heeft ook al op zijn kop gehad. Hij is vast zwaar beledigd, want ik heb hem de hele ochtend niet meer gezien."

„Wat had ie gedaan?"

„Hij gapte!" zegt moeder geërgerd. „En dat was niet de eerste keer van de week!"

Jodocus haalt zijn schouders op. Wat een drukte over zo'n beetje melk. Hij doet de kamerdeur open en kijkt naar binnen. Flap zit op zijn stoel bij het raam. Treurig kijkt hij Jodocus aan. Zacht klopt zijn staart tegen de zijkant van de stoel. Hij rent niet dol van vreugde op Jodocus af zoals anders. Hij wacht.

Jodocus begrijpt dat best. Hij gaat naast Flap zitten en slaat zijn armen om hem heen. Hij legt zijn wang tegen die van Flap. Flap straalt! Zielsgelukkig kijkt hij op Jodocus neer. En voor die zijn hoofd weg kan trekken, heeft ie een stevige lik te pakken.

„Gekkerd!" gniffelt Jodocus. „Ik heb me al gewassen, hoor."

Liefkozend krabt hij Flap achter de oren.

„Zin in een potje vechten?” vraagt hij en geeft hem plagend een stomp.

Geen gek idee! Flap rekt zich behaaglijk uit. Hij geeuwt met een wijd opengesperde muil. Er komt een hoog gierend geluid uit zijn keel. Hij stapt van de stoel en strekt zijn poten. Zijn boze bui is over.

Als moeder om een hoekje kijkt, ziet ze een verwarde kluwen benen en poten over de grond rollen. Ze hoort grommen en

brommen. Maar wie nou het hardst tekeer gaat, weet ze echt niet. Er wordt gebeld. Heel zacht en bescheiden. Jodocus hoort het niet. Maar Flap wel. Woeps, met één sprong is ie de kamer uit en bij de voordeur. Voor Jodocus overeind gekrabbeld is, springt hij al luid blaffend tegen de deur.

„Ga eens aan de kant,” zegt moeder. „Vooruit. Ik kan niet eens fatsoenlijk opendoen.”

Ze pakt Flap bij zijn halsband en opent met de andere hand de deur. Eer ze kan zien wie er is, rukt Flap zich los, wringt zich tussen haar benen door en schiet de straat op.

„Lieve help,” schrikt moeder, „daar gaat ie.”

Ze vliegt hem achterna.

„Flap, kom hier!” schreeuwt Jodocus achter haar.

Op de stoep aan de overkant staat een klein meisje. Ze draait alsmear in het rond. Ze laat de riem van haar hondje niet los. Blaffend en happend springt Flap om haar heen. Hij doet net of hij het hondje wil aanvallen. Maar hij is niet echt kwaad, het is maar spel. Het meisje weet dat niet. Ze is doodsbang. Haar gezichtje ziet wit van schrik.

„Ga weg! Ga weg, grote hond!” roept ze met een bibberstemmetje.

„Stil maar,” zegt moeder kalmerend, „stil maar! Wij zullen Flap wel even pakken.”

Nou, dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Flap draait in grote kringen om het meisje heen. Hij kwijlt van opwinding. In tijden heeft hij niet zo’n plezier gehad.

Met uitgestrekte armen, een beetje doorgezakt in de knieën, draaien moeder en Jodocus mee.

„Kom hier!” schreeuwen ze.

„Hou op!” schreeuwen ze.

„Ben je helemaal dól geworden?” schreeuwen ze.

Het lijkt er wel op. Flap maakt een lawaai van jewelste. Hier en daar verschijnt een hoofdschuddend gezicht voor het raam. Moet je zien, dat is die hond van Bloemhof. Hoor dat beest eens tekeer gaan. Het is te gek! Ach, en nog wel tegen zo’n schattig klein hondje. Kan ie wel, dat loeder!

Flap is zo glad als een paling. Soms hebben moeder en Jodocus hem bijna te pakken. Bij zijn staart of bij zijn halsband. Maar

telkens wurmt hij zich los en glijdt tussen hun vingers door. Moeder wordt er wanhopig van. En dan al dat bekijks.

Maar ha, daar heeft ze een poot. Ze houdt hem stevig vast, grijpt met de andere hand naar de halsband. Hebbes! Hijgend blijft Flap staan. Dat is een tegenvaller. Hij probeert zich nog even los te rukken, maar geeft het dan op. Jammer, het was net zo spannend.

„Vort,” zegt moeder, ook al hijgend, „naar binnen jij.”

Ze sleept Flap, die weer probeert te ontkomen, de weg over, het huis in.

Het kleine meisje kijkt hen verwijtend na. Ze bukt zich en streelt haar hondje over zijn zwarte krullijfje.

„Stil maar, hoor, Poedie,” zegt ze tegen het poedeltje, „wees maar niet meer bang. Dat enge beest is weg. Stom joch!” valt ze ineens vinnig uit tegen Jodocus. „Stom joch met je nare hond.”

Ze steekt een vuurrood tongetje uit tegen Jodocus, die te verbluft is om wat terug te zeggen, wipt de straat over en verdwijnt om de hoek. Voortaan neemt ze wel een andere weg als ze met Poedie gaat wandelen. Hier zien ze haar niet meer.

Jodocus strijkt zijn haar, dat verward voor zijn ogen hangt, uit zijn warme gezicht. Poedie! Je zult toch een hond hebben die Poedie heet. Om je wild te lachen. Hij draait zich half om en kijkt naar zijn kuit. Het was net of ie Flaps tanden daarin voelde straks. Jawel hoor. Er hangt gewoon een lap bij. Nou ja, lap. Lapje! Maar het wordt vast wel een blauwe plek. Mooie hond hoor, aardig dier.

Als hij de gang binnenstapt, zit daar een oud heertje op het bankje onder de spiegel. Hij heeft zijn hoed op zijn knieën gelegd en kijkt moeder vriendelijk aan.

„Jaja,” zegt hij, onophoudelijk knikkend, „ik ben zo vrij geweest maar vast naar binnen te gaan. U was zo druk met het hondje.” Buiten adem, warm en bezweet, kijkt moeder hem aan.

„Zo,” zegt ze, „en wie bent u dan wel, als ik vragen mag?”

2. Meneer Windjes

„Mag ik me even voorstellen?” zegt het heertje. Hij staat op, maakt een sierlijke buiging en steekt moeder zijn hand toe.

„Windjes,” zegt hij beleefd, „meneer Windjes.”

Achter moeders rug proest Jodocus het uit.

„Jajajaja,” zegt meneer Windjes vrolijk. „Lach jij maar, jonheer. Dat mag. Ik zeg maar zo: beter pret dan verdriet. Wat u, mevrouw? Maar nu terzake: ik kom voor uw hondje.”

Voor Flap? Moeder is stomverbaasd en Jodocus niet minder. Nieuwsgierig bekijkt hij meneer Windjes wat beter. Hij ziet een

gezellig oud heertje, een beetje kaal, met glinsterende pretoogjes. Hij draagt een bruin geruit pak, met daaronder een bruin gestreept overhemd. In plaats van een stropdas heeft hij zo'n ouderwets vlinderstrikje. Zijn voeten steken in glimmend gepoetste schoenen. Die schoenen zijn opmerkelijk groot voor zo'n klein mannetje.

Alles is bruin aan hem, denkt Jodocus, alleen zijn hoed niet. Die hoed is grijs, parelgrijs. Met een lichtgrijs zijden lint er omheen. Achter dat lint zijn twee groene veertjes gestoken, net zoals bij een jagershoedje.

Meneer Windjes ziet Jodocus naar die veertjes kijken.

„Hier, neem er maar één,” zegt hij. „Goed bewaren. Hij kan je altijd nog eens van pas komen. Is het niet om je pijp schoon te maken, dan is het wel voor . . . Nou ja, bedenk zelf maar iets.”

Moeder kijkt Jodocus aan en trekt haar wenkbrauwen op. Meneer Windjes merkt het niet. Al zijn aandacht is voor Flap, die begerig aan zijn broekspijpen snuffelt.

„Jajaja,” knikt meneer Windjes, „ik kom voor dat leuke hondje van u. Zou u zo goed willen zijn de voordeur dicht te doen? Stel je voor dat hij er weer vandoor gaat!”

Aarzelend steekt moeder haar hand uit en duwt de deur dicht.

„Maar . . . wat wilt u dan van Flap?” zegt ze onzeker.

„Zijn vlekjes tellen,” antwoordt meneer Windjes vriendelijk.

„Alleen maar zijn vlekjes tellen.”

Nu begrijpt moeder er helemaal niets meer van. Weer kijkt ze naar Jodocus. Veelbetekenend tikt ze met haar vinger tegen haar voorhoofd. Nu ziet meneer Windjes het wel.

„Jajaja,” knikt hij. „U denkt vast, die meneer Windjes is niet wijs. Die heeft ze niet allemaal op een rijtje. Nee, bloost u maar niet,” zegt hij tegen moeder, die kleurt tot achter haar oren. Wat vervelend nou, dat ie dat zag. Ze schaamt zich wild.

„U begrijpt er natuurlijk niets van,” vervolgt het heertje goedig.

„Maar ik zal u vertellen waar het over gaat. Mag ik misschien even gaan zitten?”

„Komt u verder,” zegt moeder nerveus en gaat hem voor naar de kamer. Ze wijst meneer Windjes een stoel en valt zelf op de bank neer. Jodocus schuift dicht naast haar. Een beetje eng vindt hij het wel.

Meneer Windjes trekt zijn pijpen op en gaat zitten. Flap komt vlak bij hem staan. Opgewonden wriemelt hij met zijn neus aan het jasje van meneer Windjes. Die voelt glimlachend in zijn zak en tovert een handvol hondebrosjes te voorschijn. Gulzig schrokt Flap ze naar binnen. Meneer Windjes kijkt vertederd toe. Dan vervolgt hij: „Kijk mevrouw, ik kom vanwege een grote fabriek in hondevoer. De naam zal ik niet noemen. Dat zou onnodige reclame zijn. Deze fabriek nu heeft een wedstrijd uitgeschreven voor Dalmatiners. Uiteraard mogen alleen mooie exemplaren meedoen. Uw hond is zo'n exemplaar. Een pracht-exemplaar mogen we rustig zeggen.”

Vol welgevallen kijkt meneer Windjes Flap aan. Dankbaar kijkt Flap terug. Die brokjes smaakten hem uitstekend. Hij zou er best nog wat lusten. Moeder heeft hem helemaal vergeten vanmorgen. Behalve die paar onnozele slokjes melk heeft hij niets gehad.

„Kijk,” zegt meneer Windjes en heft zijn vinger op. „Kijk, wij vinden dat een Dalmatiner minstens vijftig vlekjes moet hebben. Ik weet dat sommige hondenliefhebbers het daar niet mee eens zijn. Dat kan ons niet schelen. Wij houden nu eenmaal van zo'n bont-bedrukt velletje. Nu heb ik de opdracht gekregen, als oud-vertegenwoordiger van de firma, op zoek te gaan naar dergelijke honden. Al enkele weken reis ik het land door. Maar zo'n hondje van een hond als uw Flap ben ik nog niet tegengekomen. Hij is prachtig, in één woord.”

Meneer Windjes werpt een verliefde blik op Flap en wendt zich dan weer tot moeder.

„Om kort te gaan, de honden die in aanmerking komen, worden woensdag 3 mei aanstaande 's middags om drie uur op onze fabriek verwacht. Een deskundige jury zal dan bepalen, welke hond het allermooiste is. Voor hem, of haar, is een heerlijke ruime mand beschikbaar gesteld en...”

„Nou, dan hoeft Flap niet mee te doen,” valt Jodocus hem in de rede. „Flap houdt niet van een mand. Hij heeft zijn mand gewoon opgegeten. Hij zit altijd op een stoel, net als wij.”

Flap, die het woord stoel hoort, keert zich met tegenzin van meneer Windjes af. Houterig stapt hij op zijn stoel. Eerst zit hij rechtop. Dan bedenkt hij dat hij het zich net zo goed gemakkelijk kan maken. Met moeite wringt hij zijn lange lichaam in een luier

houding. Dat valt niet mee. Flap is groot. Te groot eigenlijk voor de stoel. Zijn achtergedeelte puilt onder de leuning door. Zijn voorpoten steekt hij voor zich uit. Maar dat kan hem niet schelen. Hij zit op een stoel, dat is hem voldoende. Als hij merkt dat iedereen naar hem kijkt, kwispelt hij verlegen met zijn staart. Rinkeldekinkel! Daar valt een vaasje van het tafeltje naast zijn stoel. Verschrikt schiet hij overeind.

„Die stoel is te klein voor hem,” zegt meneer Windjes afkeurend. „Ja, wat wou u dan?” bijt moeder hem toe, terwijl ze naar de keuken loopt om een doek te halen. „Moeten we soms een speciale fauteuil voor meneer aanschaffen?”

Dat gezeur begint haar te vervelen. Een hond is een hond, of ie nou veel vlekjes heeft of weinig. Al die drukte om een dier. Ze wou dat meneer Windjes ophoepelde. Als ze de keukendeur opendoet, slaat haar een branderige lucht tegemoet. Het ragoûtje! Het lekkere ragoûtje voor de boterham. Nijdig draait ze het gas uit, smijt de achterdeur wijd open en zet het zwartgeblakerde pannetje onder de kraan. Het is de vraag of het nog schoon te krijgen is.

Als ze weer in de kamer komt, ligt meneer Windjes op zijn knieën naast Flap.

„Eenentwintig, tweeëntwintig,” telt hij opgetogen. „Prachtig, prachtig,” roept hij moeder toe.

Moeder gooit de vaatdoek op de grond en wrijft de natte plekken droog. De scherven en de geknakte bloemen mikt ze in de prullenbak. Wrevelig blijft ze daarna staan kijken.

Het magere wijsvingertje van meneer Windjes schuifelt over Flap zijn vel.

Flap vindt het wel prettig. Hij zit doodstil. Af en toe trekt hij met zijn huid als het erg kriebelt.

„Zevenendertig, achtendertig,” prevelt meneer Windjes. „Geweldig, geweldig.”

„Maar hoe moet het dan als Flap wint,” begint Jodocus weer.

„Wat moet hij nou met een mand? Flap wil helemaal geen mand.”

Meneer Windjes houdt even op met tellen en kijkt Jodocus afwezig aan.

„Dan geen mand,” zegt hij vaag. „Daar is altijd wel een mouw

aan te passen. Waar was ik ook weer? O ja, drieëntwintig, vieren . . .”

Jodocus fronst nadenkend zijn wenkbrauwen.

„Eh . . . wat zou u denken van een nieuwe stoel?” stelt hij voor.

„Eentje die een beetje groter is bijvoorbeeld.”

Meneer Windjes maakt een ongeduldig gebaar.

„Even wachten, jongeman, ik ben er haast. Wacht, hier achter de oren zitten er ook nog een paar. Die zou ik bijna over het hoofd zien. Even kijken, mmm, drie, vier, vijf, plus achtenzestig . . ., dat wordt dan samen . . . even denken, dat wordt dan samen . . . tweeënzeventig.” „Drieënzeventig,” verbetert Jodocus.

„Drieënzeventig,” knikt meneer Windjes onverstoorbaar. „Maar kijk, dit plekje heb ik beslist nog niet meegeteld. Dat wordt er nog één extra. Schitterend, het is gewoonweg schitterend.”

Moeizaam, wat stram in de kuiten, komt hij overeind. Voldaan wrijft hij zich in de handen.

„Maak je geen zorgen, jongeman. En u ook niet, mevrouw. Het komt dik voor mekaar. En tobt u vooral niet over die mand. Als Flap de eerste prijs wint, zal ik er persoonlijk voor zorgen dat er een stoel komt. Een mooie, ruime stoel voor een mooie grote hond. En nu mevrouw, jongeman, moet ik er vandoor. Ik heb u toch niet te lang opgehouden? Tot ziens, tot ziens. U krijgt nog een officiële uitnodiging. Dag Flapje, dag beste jongen.”

Buigend als een knipmes, de hoed in de hand, verlaat meneer Windjes achterwaarts de kamer. Moeder is te verbluft om hem uit te laten. Als de voordeur achter hem is dichtgefallen, kijken Jodocus en zij elkaar aan en barsten in een enorme lachbui uit. Ze kunnen gewoon niet meer bijkomen.

„Hihihihi,” giert moeder, „een prachthond, een pracht-exemplaar! zegt ie. Hij moest eens weten.”

„Poepppppp,” proest Jodocus en hij slaat zijn hand voor zijn mond. „Ik ben meneer Windjes en ik kom de vlekjes van uw hondje tellen! Moet je het kalf zien. En dat noemt hij een hondje!”

Moeder is het eerst gekalmeerd. Ze veegt de lachtranen uit haar ogen. „Foei,” zegt ze, nog nahikkend. „Zo iets gekks heb ik nog nooit beleefd. Ik ben benieuwd hoe dit afloopt.”

En dat vraagt Jodocus zich ook af.

3. Een brief voor Flap

De eerste dagen kan Jodocus bijna nergens anders aan denken. Stel je voor: hun Flap de mooiste hond! Nou ja, van de Dalmatiners dan.

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand... Hij lacht zich nog een hoedje als hij aan meneer Windjes denkt.

's Avonds hebben moeder en hij het hele verhaal in geuren en kleuren aan vader verteld. Die grinnikte maar wat en schudde zijn hoofd over zoveel opwindning. Flap de mooiste hond van het land. Laat me niet lachen!

Hoewel... Met gefronste wenkbrauwen staart vader naar Flap. Wat hij ziet, bevalt hem eigenlijk wel. Flap is een mooie hond. Zijn vacht glanst. Zijn gespierde poten verraden kracht. Pienter kijkt hij uit zijn amandelvormige ogen. Bovendien ziet hij er erg vrolijk uit met zijn lange kwispelende staart en al die zwarte vlekken op zijn sneeuw witte huid.

Nee, denkt vader bij zichzelf, die meneer Windjes is lang niet gek. Die is beslist niet op zijn achterhoofd gevallen.

Tevreden schopt hij zijn schoenen uit. Hij gaat in zijn gemakkelijke stoel zitten en trekt de krant naar zich toe. Maar rustig afwachten hoe dit zaakje zich ontwikkelt.

De enige die zich nergens over opwindt, is Flap. Het zegt hem niets dat moeder iedere morgen naar de brievenbus rent, zo gauw ze de post hoort. Hij weet niet dat Jodocus' eerste kreet is als hij uit school komt: „is het er al?” dat „het” de uitnodiging voor het hondfestijn is, begrijpt hij helemaal niet.

Het enige dat hij merkt is dat hij extra vaak gekamd en geborsteld wordt. En daar heeft hij een afschuwelijke hekel aan, omdat ie dan stil moet staan.

„Als we dan toch met hem gaan opdraven, zullen we zorgen dat hij er keurig uitziet ook!” heeft moeder gezegd. Vandaar dat Jodocus Flap nu iedere morgen een flinke beurt geeft, zodat de haren in het rond vliegen. Ook neemt hij hem nog vaker mee uit dan anders. Flap moet in vorm blijven. Met dikke honden hoef je op een tentoonstelling niet aan te komen. Eindelijk, op een kille, druilerige dag in april, ligt er een grote gele enveloppe op de

voordeurmat. Geadresseerd aan Flap Bloemhof. Met trillende vingers raapt moeder hem op. Ze draait hem om en om in haar handen. Ze zou zó graag willen weten wat erin staat. Ze popelt om hem open te scheuren. Maar ze doet het niet. Dat zou niet leuk zijn voor Jodocus. Hij is even nieuwsgierig als zij.

Om twaalf uur staat ze hem bij het tuinhek op te wachten. Ze zwaait de brief boven haar hoofd.

„Jodocus, hij is er!”

„Hoi!” schreeuwt Jodocus en rent achter haar aan naar binnen. Een paar tellen later staan ze een beetje beverig in de kamer.

„Een schaar, Jodocus,” zegt moeder. „Nee, wacht even voor we hem openknippen. Dit is een plechtig moment. Flap, kom er eens bij. Per slot van rekening gaat het over jou.”

Flap, die al happerig en springerig om hen heen scharrelde, komt kwispelstaartend dichterbij. Hij zet zijn voorpoten op de tafel en snuffelt vol belangstelling aan de brief.

„Zie je wel, hij begrijpt het,” schatert Jodocus. Hij pakt de brief en wappert er voor Flaps neus mee heen en weer.

„Kijk eens, Flap, voor jou. Een hele echte brief voor jou.”

Nou, dat verstaat Flap best. Hij rekt zijn hals . . . hap!!! Met de brief in zijn bek sjeest hij de kamer uit.

„Hier Flap! Geef hier! Onmiddellijk!” gilt moeder.

Flap ploft languit in de gang, plat op de grond. Zijn ogen schitteren ondeugend. Hij denkt er geen moment aan de brief terug te geven. Jodocus heeft duidelijk gezegd: „Voor jou, Flap.”
Nou dan!

Hoe moeder en Jodocus ook smeken, Flap laat zich niet vermurwen.

Hij verschuift de brief een beetje, van de ene kant van zijn bek naar de andere. Maar hij houdt vast! Als moeder haar hand uitsteekt om hem de brief af te nemen, gromt hij zacht, diep in zijn keel.

Vertwijfeld kijken moeder en Jodocus elkaar aan. Wat nu?

„Een koekje,” bedenkt moeder. „Jodocus, pak snel een koekje. Hij heeft het beslist niet verdiend, maar het is de enige manier.” Met argusogen houdt moeder Flap in de gaten, terwijl Jodocus in de keuken alle trommels en bussen opendoet.

„D'r is niks. Alles is op,” roept hij.

O, dat ook nog! Ongeduldig stampt moeder met haar voet. Stel je voor dat dat malle beest de brief met enveloppe en al opeet. Dan komen ze nooit te weten wat erin gestaan heeft.

„Pak dan een beschuit,” roept ze wanhopig. „En schiet een beetje op, alsjeblieft. Anders hoeft het niet meer.”

Gelukkig, voor een lekkere verse beschuit wil Flap dat smakeloze stuk papier wel ruilen. Terwijl hij heerlijk ligt te knabbelen, strijkt moeder de nat-gesabbelde brief glad en buigt zich met Jodocus over de tafel om hem te lezen.

„Oehoe!” roept een stem bij de keukendeur. Moeder en Jodocus horen het niet. Hardop lezen zij de brief van meneer Windjes.

Beste Flap,

Je baas of je vrouw zal wel zo vriendelijk zijn je deze brief voor te lezen. Waf-waf.

Woensdag 3 mei a.s. om drie uur 's middags is de grote hondenbijeenkomst op het terrein van de hapklare-hondebrokjesfabriek. Je baas (vrouw) weet wel waar dat is.

Je moet zorgen netjes op tijd aanwezig te zijn.

Zorg voor een goede conditie en een keurig geborstelde vacht, waf-waf, woef-woef.

Ingesloten vind je je deelnemerskaart. Die moet je die dag (3 mei dus) aan je halsband dragen. Vul daarop in (liever gezegd: laat daarop invullen) je naam en adres. Mocht je in een onbewaakt ogenblik weglopen, dan kun je tenminste weer thuisgebracht worden. Woef-woef!

Niet zenuwachtig worden, Flapje!

Hondegroetjes en knuffeltjes,
Meneer Windjes.

P.S. Voor lekkere hapjes wordt gezorgd.

Met open mond gaapt moeder Jodocus aan.

„Wel heb je ooit!” giert ze plotseling. „Zo'n malle brief heb ik nog nooit van mijn leven gezien.”

„Hallo, Peet,” grinnikt Jodocus tegen zijn vriend Peter, die maar is doorgelopen. „Onze Flap heeft een brief gekregen. Hier, moet

je luisteren.”

Met een uitgestreken gezicht begint hij de brief voor te lezen, blaffend op de aangegeven plaatsen. Flap springt opgewonden terugblaffend tegen hem op. Peter, die al op de hoogte is van het bezoek van meneer Windjes, schatert het uit.

„O ja, dat is waar ook,” zegt hij ineens, „weet je waarom ik eigenlijk kwam? Ik zag daarnet op het veld nog een Dalmatiner. Ik denk dat het een vrouwtjeshond is. Hij is een stuk kleiner dan Flap. Ik dacht dat ze misschien leuk samen zouden kunnen spelen.”

„Goed idee,” vindt Jodocus. „Kom Flap, je mag mee. Ik eet straks wel, mam. Anders is dat beest natuurlijk weer weg.”

„Ja hoor,” zegt moeder. „Tussen de middag komt dat niet zo nauw. Ik zet wel wat voor je klaar.”

Flap, die het woord „mee” heeft gehoord, komt al met zijn riem aan. Snel haken de jongens deze vast aan zijn halsband en rennen naar buiten.

Aan het eind van de straat, tussen de huizen en de autoweg, ligt een onbebouwd stuk land. Vroeger stond er een boerderij. Maar die is jaren geleden afgebroken, toen de snelweg aangelegd zou worden. Die weg zou oorspronkelijk dwars over het erf van de boer lopen. Later werden er andere plannen gemaakt. Waarom weet niemand. Maar toen was de boerderij al weg. Er is alleen een brokkelig stuk muur van over, begroeid met wilde planten. En achteraan, keurig in het gelid, staan een stuk of zes perebomen. Niemand heeft ooit geproefd hoe de peren smaken als ze rijp zijn. Lang voor die tijd worden de hardgroene, bitter smakende vruchten afgeschud en mee naar huis genomen. Soms proberen de moeders ze wel eens te stoven, maar een succes is het nooit. Eén boom is erg geliefd om zijn knoestige takken, waar je zo fijn in kunt klimmen. Daar groeit helemaal nooit wat aan. Nog geen blaadje!

Het veldje, zoals iedereen het noemt, is ideaal om tenten op te zetten. Je kunt er ook fijn rovertje spelen of verstoppertje doen. Er zijn allerlei machtige plekjes om weg te schuilen. Op sommige plaatsen staan de struiken zo dicht bij elkaar, dat je er niet door kunt komen. Als je een groot mens bent tenminste. De kinderen

weten altijd wel een plekje, waar je door kunt kruipen zonder je al te erg te schrammen of je kleren te scheuren.

Het veldje is niet alleen fijn voor kinderen, ook de honden uit de buurt gaan er graag naar toe. Als het een beetje avontuurlijke honden zijn althans. Juffershondjes komen er niet. Die blijven liever keurig op de stoep, waar hun voetjes niet vuil worden.

Jodocus en Peter ravotten vaak met Flap op het veld. Ze nemen een bal mee. Of laten hem achter een stok aanrennen. Soms gaan ze gewoon zelf spelen en laten Flap zijn gangetje gaan: kuilen graven, met takken sjouwen of zo maar wat rondscharrelen.

Als ze bij het veld komen, zien ze een kleine Dalmatiner uitgelaten rondrennen met een oude bal in de bek. Vlakbij, op een tak van de kale pereboom, zit een meisje van een jaar of tien en laat haar benen bungelen. Ze zit met haar rug naar hen toe. Maar toch weten de jongens dat ze haar nog niet eerder gezien hebben.

4. Springbeest

Flap rukt zich los. In volle vaart stuift hij op de andere Dalmatiner af. Die staat ineens stokstijf. De bal valt uit haar bek. Ze wacht tot Flap vlak bij haar is. Op het allerlaatste moment springt ze op zij en begint in grote cirkels te rennen.

Telkens uitwijkend, omdat ze anders omvergegooid zouden worden, kijken Peter en Jodocus toe. Het meisje blijft rustig in de boom zitten. Onverstoorbaar leest ze door in haar boek, alsof ze niets merkt. Maar Jodocus zag dat ze even, heel even, een snelle blik op de spelende honden wierp. En één seconde haar slingerbenen stilhield.

Ook als de honden uitgerend zijn en hijgend, met hun tong ver uit de bek, staan uit te blazen, reageert ze niet direct. Doodkalm leest ze de bladzijde uit, mikt haar boek op de grond en klautert lenig als een aap naar beneden. Ze raapt het boek op, klopt er wat zand af en beent met lange passen op de honden af.

„Zo, zou het nu geen tijd worden voor een nadere kennismaking, Springbeest?” zegt ze tegen haar hond.

Springbeest kijkt even naar haar op en begint prompt Flap te besnuffelen. Vriendelijk duwt ze haar neus tegen de zijne en wrijft met haar kop langs zijn nek. Flap staat heel stil. Alleen zijn staart beweegt. Die zwaait opgetogen heen en weer. Opeens buigt hij zijn kop en begint op zijn beurt Springbeest te begroeten. Het meisje draait zich op haar hakken naar de jongens en zegt kortaf: „Hoe heet die hond? De mijne Springbeest.”

„Hij heet Flap. Omdat ie van die leuke flapperige oren heeft,” legt Jodocus uit.

„Hmm! Erg leuk,” antwoordt het meisje. De jongens weten niet goed hoe ze dat bedoelt.

Ze bekijkt Flap vakkundig en merkt zakelijk op: „Aardig dier. Alleen oppassen dat ie niet te dik wordt. Dikke honden zijn vadsig en lelijk. Je laat hem toch wel genoeg rennen?”

„O ja,” zegt Jodocus snel. „Iedere dag een paar keer.” Ik lijk wel gek! denkt hij intussen. Sta ik me hier te verdedigen. Wat heeft die meid ermee te maken?

„Je zegt dat je jouw hond Springbeest noemt,” zegt Peter

langzaam. „Wou je soms beweren dat ie een beetje behoorlijk springen kan?”

„Ze!” verbetert het meisje nadrukkelijk. „Het is geen man-netjeshond!”

Ze knijpt haar ogen half dicht en door die spleetjes neemt ze Peter op van het hoofd tot de voeten. Ze hijst haar broek een eindje op en roept plotseling schel: „Allee, Springbeest! Allee!”

Ze rent op de oude stenen muur af en hup! Licht als een veertje zweeft ze er overheen, gelijk met Springbeest. Flap, die bedrijvig meeholde, houdt zich net op tijd in. Verbaasd kijkt hij omhoog. Hé, waar zijn ze nou? Nieuwsgierig holt hij op een sukkeldrafje om de muur heen. Verbouwereerd kijken de vrienden elkaar aan. Dat meisje is niet mis. En haar Springbeest evenmin. Het is voor de drommel niet makkelijk om over die muur heen te springen. Daar nemen ze hun petje voor af.

Het meisje zet haar handen op het muurtje, zet zich af en gaat erop zitten. Afwachgend kijkt ze de jongens aan.

„Hartstikke goed, zeg,” roept Jodocus bewonderend. „Dat heb ik nog nooit eerder een meisje zien doen. Wij kunnen het . . . Au, zeg!”

Verontwaardigd grijpt hij naar zijn enkel en werpt Peter een woedende blik toe. Wat bezielt die vent opeens!

„Niet onaardig,” merkt Peter op, zonder Jodocus een blik waardig te keuren. „Doe je wel eens wat aan sport?” gaat ie verder, terwijl hij zich vol overgave achter de oren krabt.

„Je hebt toch nergens last van, hè?” vraagt het meisje wantrouwig. „Wat vroeg je ook weer? Of ik aan sport doe? Kan het je wat schelen?”

„Vragen staat vrij,” vindt Peter.

„Antwoorden ook,” zegt het meisje snibbig. Ze laat zich van het muurtje glijden, steekt haar handen in de zakken van haar verschoten spijkerbroek en loopt fluitend het paadje op, dat zich met veel bochten dwars door het veld slingert. Springbeest dartelt meteen achter haar aan, gevolgd door een vrolijk blaffende Flap.

„Flap,” roept Jodocus, „kom hier!”

Flap doet net of hij gek is.

„Flap!” schreeuwt Jodocus weer. Dreigend rammelt hij met de hondeketing.

Flap kijkt zelfs niet om.

„Je zult er achteraan moeten, jongen,” grinnikt Peter.

Nijdig kijkt Jodocus hem aan. Er zal niets anders opzitten.

Aan het eind van het paadje haalt hij hen in. Het meisje leunt tegen het magere stammetje van een berkeboompje. Belangstellend kijkt ze naar de stoeiende honden. Uit haar mond steekt een grasspriet, waar ze vol overgave op staat te kauwen.

„Hier Flap,” roept Jodocus driftig. Op hetzelfde ogenblik struikelt hij over een steen. Hij maakt een enorme buiteling en rolt vlak voor de voeten van het meisje. Rood van woede krabbelt hij overeind. Nou zal dat stomme kind hem nog uitlachen ook natuurlijk. Die ellendige Peter met zijn plannetjes. Had ie die hond maar niet gezien!

Maar het meisje lacht niet. Met haar ronde bruine ogen kijkt ze Jodocus ernstig aan.

„Je moet je hond beter opvoeden,” zegt ze kalm. „Honden moeten leren luisteren naar hun baas.”

„Kan wel waar zijn,” stottert Jodocus. Hij bukt zich razendsnel en lijnt Flap, die toevallig net bij hem in de buurt komt, vlug aan. „Dalmatiners staan erom bekend dat ze ongehoorzaam zijn,” brengt hij er met moeite uit. „Dat zegt mijn vader ook.”

Hè, dat misselijke beest blijft maar niet stilstaan. Hij kan hem nauwelijks baas.

„Springbeest is niet ongehoorzaam,” zegt het meisje fijntjes. „Ze luistert altijd naar mij, hè Springbeest? Geef het vrouwtje eens een kusje!”

Springbeest maakt een klein sprongetje, recht omhoog. Ze drukt haar natte hondeneus tegen de rode wang van het meisje.

„Ach, wat ben je toch een lieverd,” zegt ze, „wat ben je toch een oelepetoetje van me. Maar kom, we moeten naar huis. Het is etenstijd.”

Zonder nog naar Jodocus en Flap om te kijken, draait ze hen de rug toe en vervolgt haar weg.

Jodocus staat paf. Wat dat kind allemaal durft te beweren, over honden opvoeden enzo. Nou zeg, laat ze het zelf maar eens proberen bij zo'n eigenwijs beest als Flap. Zelfs vader heeft af en toe de grootste moeite met hem als ie hem uitlaat. Dat beest is zo sterk als . . . als een paard. Als er een hond aankomt die hij niet uit kan staan, berg je dan maar. Hij sleurt je gewoon over de weg. Moet je hem nou weer zien rukken. Wil natuurlijk weer achter dat springerige beest aan. Nou, hij zal hem!

Jodocus zet zich schrap en wikkelt de riem twee keer om zijn pols. Hij trekt Flap achter zich aan. Met zijn hele gewicht moet ie aan de riem gaan hangen, anders krijgt hij hem niet eens mee.

Peter hangt ondersteboven aan een tak van de kale pereboom.

„Gelukt?” grijnst ie als Jodocus tussen de struiken te voorschijn komt. „Was ze aardig?”

„Stik!” zegt Jodocus hartgrondig. Zonder nog iets te zeggen, bindt hij Flap vast aan de boom en klimt omhoog. Hij gaat naast Peter hangen. Zwijgend schommelen ze een tijdje heen en weer. Plotseling werkt Peter zich met een ruk omhoog.

„Hier moeten we wat aan doen,” mompelt hij, terwijl zijn ogen somber de hoogte van de muur meten. „Dit pikken we niet. Wij laten ons niet door een meisje op de kop zitten.”

Dit keer begrijpt Jodocus hem meteen. Hij laat zich uit de boom zakken en maakt Flap los.

„Tabé!” zegt hij. „Tot straks.”

Peter steekt enkel zijn hand op. Met een verbeterd gezicht loopt hij in de richting van zijn huis.

Ze zullen eerst wat gaan eten en daarna . . .

5. *Hoe moet dat nou?*

De hele middag zijn Jodocus en Peter op het veld. Ze doen niet mee met de andere kinderen, die verstoppertje spelen of voetballen op een kaalgetrapt gedeelte van het veldje. Ze springen. Ze springen eindeloos. Tot ze bekaf zijn en de kleren hen aan het lijf plakken van het zweet.

Uitgeput en warm vallen ze op de grond. Peter steekt een vinger achter de col van zijn trui en blaast wat frisse lucht naar binnen. Jodocus wuift zich koelte toe met een groezelige zakdoek. Ze zijn te moe om te praten.

„Wat zijn jullie aan het doen?” klinkt er plotseling een stem achter hen.

Als door een wesp gestoken vliegen de jongens overeind. Daar staat dat meisje van daarstraks. Ze heeft haar hond weer bij zich.

„Ik had mijn boek vergeten,” zegt ze verontschuldigend. „O gelukkig, het ligt er nog. Ik was al bang dat iemand het meegepikt had. Zeg, wat doen jullie eigenlijk? Waarom zien jullie zo rood?”

„Wij? O niks,” zegt Peter en kijkt naar Jodocus. Als dat uilskuiken zijn mond nou maar houdt. Nee, natuurlijk niet.

„Wij waren een beetje aan het . . . eh . . . eh . . .,” begint Jodocus aarzelend. Hulpzoekend kijkt hij Peter aan.

Die geeft hem een por in zijn zij en zegt achteloos: „O, we vroegen ons net af of we eens over dat muurtje zouden gaan springen.” Jodocus staart hem verontwaardigd aan. Wat kan die vent liegen!

Maar het meisje roept vrolijk: „O, leuk zeg. Mag ik met jullie meedoen? Ik geef niets om die meisjesspelletjes.”

Ze knikt met haar hoofd in de richting van een stel kleine meisjes, dat met veel kabaal met hun poppewagens over het kronkelpaadje sjouwt. Er ontstaat een enorme herrie als er een wagentje omkukelt en iedereen druk in de weer is om alles te helpen oprapen.

Ook het geschreeuw van de grotere meisjes, die korfballen met een zelfgemaakte korf trekt haar kennelijk niet. Die zelfgemaakte korf bestaat uit een oud mandje zonder bodem, een gammel ding, als je een beetje te hard gooit, stort het hele zaakje in elkaar.

Onbewogen kijkt ze een ogenblik toe. Dan wendt ze zich weer tot de jongens, die wel een beetje met haar in hun maag zitten.

„Ik heet Barbara,” stelt ze zich voor. „Hoe heten jullie?”

„Peter,” bromt Peter.

„En ik Jodocus.”

In opperste verbazing trekt Barbara haar wenkbrauwen op.

„Ik dacht dat alleen marmotten zo heetten,” giechelt ze. Maar ze is meteen weer ernstig. „Hé, vertel eens op, heet je echt zo?”

„Ach, natuurlijk niet,” grinnikt Peter. „Dat is zogezeid zijn bijnaam.”

„Hou je kop!” valt Jodocus uit. Hij werpt Peter zo’n venijnige blik toe, dat die onthutst zwijgt. Om zich een houding te geven, begint ie maar wat aan zijn veters te friemelen. Die Jodocus! Komt die me daar even fel uit de hoek. Nou ja, gelijk heeft ie. Dat kind heeft er niets mee te maken, waarom Jodocus Jodocus heet. Goed beschouwd weet ie het zelf eigenlijk ook niet.

„Ik noem je Hans,” zegt Barbara. „Dat vind ik veel beter bij je passen. Wie heet er nou Jodocus? Zeg, wie springt het eerst?”

„Ik,” schreeuwt Jodocus. Hij rent weg, draait zich om en stormt zonder iemand of iets te zien op het muurtje af. Springt!!! . . . en komt met een plof aan de andere kant neer. Hij staat niet meteen

op. Mijn schouder, denkt ie verbaasd, wat is er met mijn schouder?

„Hé, kom je nog een keer terug, dan kunnen wij,” hoort hij Peter roepen.

Voorzichtig probeert hij overeind te komen. Au! Als een vlam schiet de pijn door hem heen. Twee dikke tranen druppelen uit zijn ogen en glijden langs zijn wangen naar omlaag.

„Nou, komt er nog wat van? Ik spring, hoor!” roept Peter weer. Die gekke Jodocus. Waarom doet ie zo geheimzinnig? Zou ie soms wat in zijn schild voeren? Peter geeft Barbara een wenk dat ze moet blijven waar ze is. Op handen en voeten kruipt hij naar voren. Nog steeds niets te zien. Maar daar hoort hij een raar geluid. Net of er iemand kermt. Met een ruk komt Peter overeind en rent om het muurtje heen.

„Jodocus!” zegt hij geschrokken. „Wat is er?”

Angstig kijkt hij naar het witte vertrokken gezicht van zijn vriend.

„Hé Barbara,” schreeuwt hij, „kom eens hier.”

Op een holletje komt Barbara naar hen toe. Ze hurkt bezorgd naast Jodocus neer. Zijn rode kleur is helemaal verdwenen.

„Hij heeft vast wat gebroken, jô,” zegt ze tegen Peter. „Zullen we hem overeind helpen?”

Met z'n tweeën hijsen ze Jodocus omhoog. Hij moet zich op de lippen bijten om het niet uit te gillen. Hulpeloos hangt zijn ene arm naar beneden. Zo goed mogelijk probeert hij hem met de andere te steunen

„Breng hem maar naar huis, jô,” zegt Barbara. „Hij moet er vast mee naar de dokter.”

Peter knikt. Hij slaat zijn arm om Jodocus. Zo behoedzaam mogelijk leidt hij hem langs de vele kuilen en bobbels van het veld.

Met haar hond naast zich kijkt Barbara hen na. Als ze zich omkeert om naar huis te gaan, trapt ze bijna op het haast vergeten sprookjesboek.

Een hele poos verschijnt Jodocus niet op het veld. Wat zou hij er moeten doen? Hij mag toch niks.

Het is allemaal nogal meegevallen gelukkig. Moeder schrok zich natuurlijk een hoedje toen Jodocus werd thuisgebracht, bleek en

misselijk van de pijn. Ze ging meteen met hem naar de dokter. Die betastte de schouder aan alle kanten. Hij probeerde de arm te bewegen: omhoog, omlaag, op zij. Dat ging, al deed het gemeen zeer.

„Het sleutelbeen is gebroken,” zei de dokter. „Maar het zit nog in het beenvlies. Ik hoef er niets aan te doen. Je krijgt alleen een mitella om. Je weet wel, zo’n draagdoek. Die moet je een dag of tien dragen, jongeman. Daarna kom je maar eens terug om het te laten zien.”

Hij deed een doek om Jodocus’ arm en knoopte hem achter in zijn nek vast.

Een beetje witjes nog en stil van de schrik zat Jodocus een half uur later thuis op de bank. Flap kwam nieuwsgierig snuffelen aan die witte lap, waar zoveel vreemde geurtjes uit kwamen. Hij begreep er niets van, dat Jodocus geen zin had om met hem te spelen.

Maar nu, na tien dagen, is de doek er weer af. Al heeft Jodocus plechtig moeten beloven, het de eerste tijd kalmpjes aan te doen. Dus: niet stoeien, niet zwemmen, niet gymmen, niet in bomen klimmen, ga zo maar door.

„Maar wat moet ik dan doen?” heeft Jodocus vertwijfeld uitgeroepen.

„O, je gaat maar lekker een beetje wandelen of zo,” grinnikte de dokter en gaf moeder een knipoogje.

Poeh, hij heeft makkelijk praten, dacht Jodocus grimmig. Zo'n ouwe kerel. Laat ie zelf gaan wandelen. En vooral zijn stokje niet vergeten! Opa!

Een beetje chagrijnig sjokt ie naar het veld. De eerste die hij ziet, is Barbara. Ze zit op de onderste tak van de kale boom, verdiept in haar boek.

„Hallo,” zegt Jodocus verlegen. Hij had verwacht Peter hier aan te treffen. En nu is het dat malle wicht.

„Hé, hallo!” roept Barbara verrast. Ze slaat haar boek dicht, gooit het naar beneden en klautert uit de boom.

„Ik begon me al af te vragen, waar je bleef,” zegt ze vrolijk. „Ik heb je zo lang niet gezien. Alleen dat vriendje van je, als ie jullie hond uitliet.”

„Dat klopt,” zegt Jodocus met een droefgeestig gezicht. „En hij zal het nog wel een poosje moeten doen. Ik kan Flap niet houden met die lamme schouder. Hoe dat volgende week moet, weet ik ook niet.”

„Wat is er dan, volgende week?” vraagt Barbara nieuwsgierig.

6. Een goed plan

Jodocus wroet met zijn hak in het zand. Zal hij Barbara vertellen van meneer Windjes? Zou ze het geloven! Of zou ze hem uitlachen? Het is eigenlijk een idioot verhaal.

Maar Barbara luistert ademloos. Als Jodocus uitverteld is, bijt ze peinzend op haar onderlip.

„Wat dacht je,” zegt ze na een tijdje, „zou Springbeest ook mee kunnen? Niet om die stoel, hoor,” valt ze zichzelf in de rede. „Springbeest heeft helemaal geen stoel nodig. Ze slaapt altijd op een kleedje voor mijn bed. Het liefst zou ze erop gaan liggen, maar daar heeft mijn moeder uiteraard bezwaar tegen. Waar had ik het ook weer over? O ja, het lijkt me zo gezellig voor de honden om samen uit te gaan. En van Springbeest zul je geen last hebben. Dat beloof ik je.”

„O nee, dat denk ik ook niet,” zegt Jodocus. „Maar wat schiet ik daarmee op? Twee honden kan ik helemaal niet houden.”

Mistroostig kijkt hij Barbara aan.

Nadenkend kijkt ze terug. „Kan je moeder het dan niet doen?” stelt ze na een poosje voor.

„Jawel, natuurlijk wel. En dat wil ze ook best. Maar Flap is mijn hond. Daarom wou ik het zelf zo graag.”

Dat begrijpt Barbara.

„En als ik de honden nou eens vasthou!” bedenkt ze opeens. Haar ogen beginnen te stralen. „En jij loopt ernaast. En van tevoren zeggen we goed dat Flap van jou is en dat Springbeest alleen maar voor de aardigheid meeloopt. En dan ga jij vlak naast Flap lopen, zodat iedereen kan zien dat hij echt helemaal bij jou hoort.”

Jodocus' zorgelijke gezicht klaart op. Barbara mag dan een meisje zijn, ze is toch geweldig aardig. Het is vast geinig, die twee honden.

„Ja, zie je,” zegt hij nog, „Peter zou het ook wel willen doen. Maar hij moet die middag naar zijn opa. Die wordt tachtig. Daar kan hij moeilijk wegblijven.”

„Natuurlijk niet,” zegt Barbara. „Zullen we dan nu aan je moeder gaan vragen of zij het goed vindt?”

Stel je voor dat die moeder zegt dat het maar een raar plan is. Ze begint er zelf net zo'n zin in te krijgen.

Het is niet ver naar Jodocus' huis. Net als ze het poortje, dat achter de tuinen loopt, willen inslaan, wordt er achter hen gekucht. „Zozo, samen aan de wandel?”

Jodocus draait zich snel om. Daar is Peter. Hij zit op de bagagedrager van zijn fiets, één voet op de grond en kijkt hen grijnzend aan.

„We hebben het net over volgende week woensdag. We hebben een hartstikke leuk plannetje. Ga je mee? We wilden het juist aan moeder vertellen,” zegt Jodocus opgewonden.

„Als ik niet stoort.”

„Doe niet zo stom, jô.”

Wrevelig haalt Jodocus zijn schouders op. Zonder om te kijken loopt hij door. Zou Peter soms jaloers zijn? Waarom doet hij anders zo flauw?

Peter peddelt achter hen aan. Hij zet zijn fiets tegen het tuinhek en doet hem keurig op slot. Hij heeft pas een nieuwe fiets en hij is er zuinig op. Voor ieder vlekje haalt hij een poetsdoek uit zijn zak. Flap staat hen in de keuken op te wachten. Hij heeft al lang het tuinhek horen klappen. Onstuimig springt hij op Jodocus af. Hij zet zijn voorpoten op zijn schouders en geeft hem een flinke lik, midden in zijn gezicht.

„Viespeuk!” weert Jodocus af. „Ga weg. Ik lik jou toch ook niet. Vooruit, je poten op de grond, Je doet me pijn.”

Nu springt Flap op Peter af. Blij snuffelt hij aan zijn schoenen, aan zijn broek en aan zijn handen. Zou Peter hem soms komen uitlaten? Dat doet hij vaker de laatste tijd. O, en daar is Barbara. Die kent hij ook, van het veld. Heeft ze Springbeest niet bij zich? Nee? Jammer. Maar ze ruikt wel lekker honderig. Vrolijk kwispelt hij tegen haar met zijn lange witte staart en snuft aan haar schoenen. Barbara bukt zich en legt haar wang tegen zijn kop.

„Dag Flapje,” keuvelt ze, „dag beste brave Flapperdeflap.”

Flap kijkt haar verbaasd aan. Wat bazelt ze daar nou? Maar ze is wel aardig. Vooruit, ook een lik!

„Brrrr!” proest Barbara, terwijl ze haar gezicht afveegt. „Geef je altijd iedereen zo'n wasbeurt?”

Ze trekt zo'n komiek gezicht, dat de jongens het uitschateren. „O, zijn jullie daar?” zegt moeder, die de keuken binnenkomt. „Dat dacht ik al. Maar er is een meisje ook, zie ik. Jij bent zeker Barbara. Ik heb al zoveel over je gehoord. De jongens praten nergens anders over!”

„Boe!!!” roepen de vrienden tegelijk.

Maar Barbara is onverstoorbaar.

„Als het dan maar leuke dingen zijn, die ze vertellen,” zegt ze en steekt moeder haar hand toe. „Dag mevrouw. Prettig met u kennis te maken.”

„Ben je altijd zo beleefd?” ginnegapt Peter.

„Natuurlijk,” zegt Barbara vriendelijk. „Jij dan niet?”

„O, laat maar. Laat maar,” zegt Peter. „Hé Jodocus, wat was dat nou voor plannetje waar je het over had?”

Jodocus vertelt wat Barbara bedacht heeft. Moeder vindt het helemaal niet gek. Ze is al lang blij dat zij niet met Flap voor die jury op en neer hoeft te rennen.

„Ik vraag me alleen af hoe dat in de auto moet,” denkt ze hardop.

„Als ze daarginds een beetje wild doen, kan me niet schelen. Maar onderweg kan ik dat niet hebben. Jij rijdt toch met ons mee, Barbara, of niet?”

„Als dat kan, mevrouw,” zegt Barbara. „Mijn moeder heeft geen auto. Ze moet trouwens gewoon werken op woensdagmiddag. Ik heb geen vader meer,” legt ze uit als ze de jongens vragend ziet kijken. „Dus moet mijn moeder werken. Ze kan tussen de middag ook niet naar huis komen om te eten. Daarom heb ik Springbeest om voor te zorgen en mee te spelen.”

De jongens zijn er stil van. Je zult toch geen vader hebben om mee te stoeien en te vechten. Of af en toe een partijtje te voetballen. Nou ja, daar houden meisjes misschien niet van. Hoewel je dat met Barbara niet zo zeker weet. Naar voor haar, hoor. Zou die vader al een tijd dood zijn? Ze durven het niet te vragen. Later misschien.

Ook moeder is even stil. Dan zegt ze hartelijk: „Nou, dan gaan we dus met z'n allen. We zullen wel zien hoe het gaat. We maken er gewoon een gezellige middag van. Jammer dat jij niet mee kunt, Peet. Zeg Barbara, vraag wel even aan je moeder of zij het goed vindt.”

7. De tentoonstelling

Woensdagmiddag, kwart voor drie, zijn ze bij de hondebrosjes-fabriek.

Moeder rijdt de poort binnen. Ze moet de portier het toegangsbewijs van Flap laten zien en mag doorrijden. Een vijftig meter verder is het parkeerterrein. Er staan al een heleboel auto's. In één ervan zit op de achterbank een knots van een Dalmatiner. Daarbij vergeleken zijn Flap en Springbeest maar kleuters. Het tweetal, dat de hele weg vrij rustig is geweest, begint woest tegen hem te blaffen. Moeder duwt haar handen tegen haar oren. Het lawaai is oorverdovend in zo'n kleine ruimte. De ramen beslaan van het geblaf en gehijg.

„Ik ga even kijken waar we precies moeten zijn,” roept ze tussen twee blaffen door. „Zien jullie intussen die beesten wat te kalmeren.”

Ze wipt de auto uit, slaat vlug het portier dicht voor Flap eruit kan springen en rent naar de ingang van de fabriek. Boven de deur hangt een bord met het opschrift: „Grote Dalmatiner-tentoonstelling.” De deur staat open. Er vlakbij is een tafeltje, waar je kaartjes kunt kopen. Maar er is niemand te zien.

Moeder loopt aarzelend de brede gang in. Ergens halverwegen gaat een deur open. Een klein meneetje komt met uitgestoken handen op haar toe.

„Mijn lieve mevrouwtje. Ik zag u aankomen. Hoe gaat het met u en met de kleine jongen? Alles goed? En waar is Flap? U hebt hem toch wel meegebracht? We zitten vol spanning op hem te wachten.”

Met moeite onderbreekt moeder deze woordenstroom.

„Waar moeten we eigenlijk zijn, meneer Windjes? Ik had er geen idee van. Daarom heb ik Flap maar zolang in de auto laten zitten.”

„Ik ga wel even met u mee, mevrouwtje. Het wijst zich vanzelf, als u de pijlen maar volgt. Daar staan ze, ziet u wel?”

Druk pratend loopt meneer Windjes met moeder naar buiten. Flap springt op en neer in de kattenbak en drukt zijn natte neus tegen de ruit.

„Daar is ie, de lieverd,” zegt meneer Windjes tevreden. „Maar wat zie ik: hebt u nog iemand bij u?”

„Dat wilde ik u de hele tijd vertellen,” begint moeder. Maar meneer Windjes luistert helemaal niet. Lachend doet hij de achterklep van de auto open.

Flap is meteen stil. Oplettend glijden zijn ogen over het gezicht van meneer Windjes. Zijn neus snuffelt de geur op. Hij ruikt iets bekends. Hij ruikt . . . Verheugd gooit hij zijn kop achterover en jankt het uit. Van de weeromstuit huilt Springbeest mee. Het is een heel concert. Meneer Windjes schatert tot hem de tranen over de wangen lopen.

„Prachtig, prachtig!” snikt hij. „Zo iets moois heb ik in geen jaren gehoord. Flap, jongen, wat ben ik blij dat je er bent. Hier, kijk eens, een paar lekkere brokjes voor jou. En dit is voor je vriendin.”

„Ze heet Springbeest. Ze is van mij. En ze komt alleen maar voor de gezelligheid mee,” zegt Barbara snel.

„Welja, hoe meer zielen hoe meer vreugd,” vindt meneer Windjes. „Kom er maar uit, jongens. De keuring gaat zo beginnen.”

De baas van de grote Dalmatiner is nog niet komen opdagen. Meneer Windjes schudt afkeurend zijn hoofd, als ze voorbij de auto lopen.

„Laten zo’n diertje gewoon maar opgesloten zitten!” mompelt hij. „Dat noemt zich dierenvriend! De ramen zijn zelfs potdicht, jandoppie!”

Dat is het lelijkste woord dat meneer Windjes kan bedenken. Kun je nagaan hoe hij over zo iemand denkt!

In een kleine zaal, met in het midden een open ruimte, zit een heel gezelschap. Allemaal Dalmatiner-bazen en -vrouwen. Ze zitten aan tafeltjes rondom de open plek en houden hun hond aan de riem vast. Intussen kijken ze nieuwsgierig en soms zelfs een beetje jaloeers naar de andere viervoeters.

Wat op zij staan twee heren en een dame druk te praten. Ze hebben alle drie een grote map onder de arm. Een van de heren kijkt net op zijn horloge als meneer Windjes binnenkomt met zijn gevolg.

„Precies op tijd, meneer Windjes,” zegt hij afgemeten. „We

wilden juist beginnen.”

De andere meneer haalt een balpen uit zijn zak en begint ijverig te schrijven. Af en toe vraagt hij wat aan de dame die naast hem staat. Ze is niet zo jong meer, erg lang en erg mager. Ze draagt hoge leren laarzen, een wijde korte broek tot net over de knie en een nauwsluitend suèdejasje.

Wat een type! denkt moeder. Dat is ook een aparte!

Ze schuiven snel op de plaats die meneer Windjes hun aanwijst. „Maak u maar geen zorgen, hoor,” fluistert hij nog gauw achter zijn hand. Hij geeft hun schalks een knipoogje en voegt zich met kwieke pasjes bij de andere leden van de jury.

Vol belangstelling kijkt Jodocus om zich heen. Zoveel Dalmatiërs heeft hij nog nooit bij elkaar gezien: grote, kleine, jonge, oude. Sommige zijn bijna wit, met hier en daar een zwart vlekje. Andere lijken wel zwart met witte vlekjes. Eén ding hebben ze gemeen: ze zien er allemaal gezond en uitstekend verzorgd uit. Maar geen van hen vindt hij zo leuk als zijn eigen Flap.

Flap is zenuwachtig. Zoveel honden, zoveel luchtjes! Hij wordt er opgewonden van. Ongedurig dribbelt hij heen en weer en knaagt aan zijn riem.

Springbeest is rustig, als altijd. Ze zit kalm naast Barbara's stoel en kijkt met heldere ogen in het rond.

Barbara zit kaarsrecht. De riemen van de honden houdt ze in haar ene hand. Met de andere hand streelt ze hen zacht over de kop.

Met veel kabaal vliegt de deur achter in de zaal open. Een grote, forse kerel stapt naar binnen. Hij heeft een enorme Dalmatiner aan de lijn.

„Dat is dat beest uit die auto,” fluistert Jodocus.

Barbara knikt. Vol ontzag staart ze naar de hond, die nu veel groter lijkt.

Moeder ziet niets. Ze rommelt net in haar tasje. Waar zijn haar sigaretten toch? Zeker in de auto laten liggen. Nou ja, ook geen ramp. Zo dol is ze niet eens op roken.

Als op een afgesproken teken beginnen de honden, die tot nu toe vrij kalm waren, te blaffen. Ze maken een herrie dat horen en zien je vergaat.

Jodocus zegt iets tegen Barbara. Die ziet alleen maar zijn mond

open- en dichtgaan. Ze haalt haar schouders op. Jodocus herhaalt zijn vraag. En zoals al die honden tegelijk begonnen te blaffen en te janken, zo zijn ze plotseling ook allemaal tegelijk weer stil. In die stilte klinkt keihard de stem van Jodocus: „Heb jij wel eens zo'n joekel gezien, zeg?”

Iedereen kijkt naar hem. Jodocus krijgt een kleur! Hij zou wel door de grond willen zakken.

Gelukkig roept op dat moment de dame met de laarzen door de microfoon: „Dames en heren, ik heet u van harte welkom op onze Dalmatiner tentoonstelling. Het is de eerste sinds vele jaren. Gelukkig krijgt de Dalmatiner, deze prachtige hond, wat meer bekendheid. Tot onze grote vreugde hebben wij reeds gezien dat er heel mooie exemplaren tussen zitten. Wij kunnen u dan ook best verklappen dat wij popelen om met de keuring een aanvang te nemen. Maar voor wij beginnen een woord van dank aan onze goede meneer Windjes, die tijd noch moeite heeft gespaard om in het hele land deze honden op te sporen. Applaus!!! . . .

Dames en heren, u weet wat de eis is die wij stellen, afgezien van lichaamsbouw en conditie. Wij menen te mogen opmerken dat

een dergelijke eis uniek is. Maar het betreft hier ook werkelijk unieke dieren. Applaus, ja, dat dacht ik ook! . . .

En dan nu de eerste deelnemer. Wil Donar, de reu van meneer Plakmeier, zich presenteren?"

Meneer Plakmeier, de man die het laatste binnenkwam, komt naar voren. Met moeite houdt hij zijn hond in bedwang. Het is een schitterend beest, lang, slank, gespierd in de schouders en met een prachtige gevlekte huid.

„Zeet goede hond,” roept de stem door de microfoon. „Typisch kampioensklasse. Mooi van bouw. Erg goed. Typische raskenmerken. Wilt u even lopen met hem? Ja, toont u hem maar.”

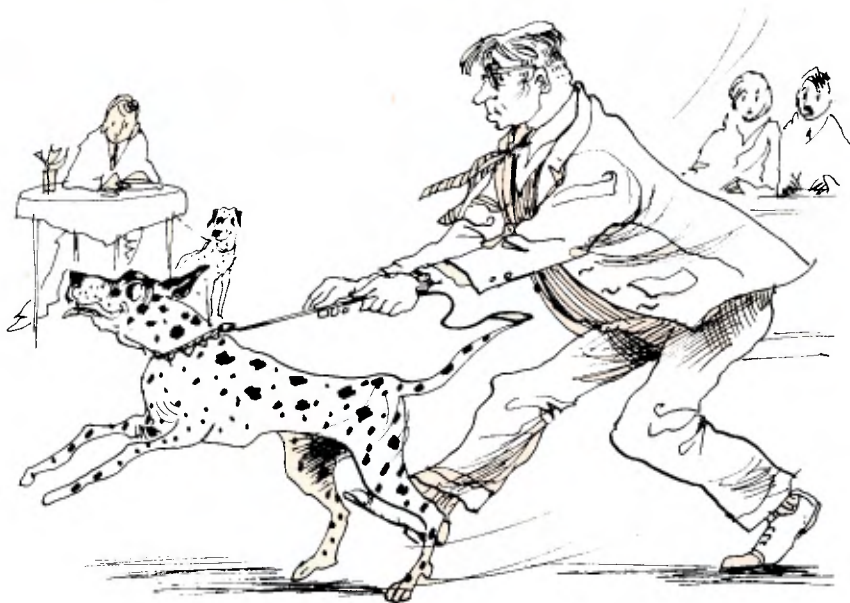
Het lijkt er meer op dat Donar zijn baas toont.

De halsband knelt om zijn keel. Zijn tong hangt ver uit de hijgende bek. Zijn baas kan hem nauwelijks houden.

Bij de jury moet Donar stoppen, zijn lippen ontbloten en zijn gebit laten zien.

„Prima, prima!” schettert de dame. „Zeet goed gebit. Erg gaaf. Nu nog even in draf graag.”

Meneer Plakmeier begint te hollen. Nou, dat vindt Donar wel

leuk. Met grote sprongen schiet hij vooruit, zijn baas meerukkend. Die heeft de grootste moeite om op de been te blijven. En dan, zo maar ineens, houdt Donar stil bij een soort paal midden in de open ruimte. Het lijkt hem kennelijk een prachtig plekje om even zijn poot op te tillen. De mensen in de zaal schateren het uit. En dan gebeurt het. Nog steeds met één poot zwevend in de lucht, ontdekt Donar Springbeest. Hij bedenkt zich geen ogenblik, rukt zich los en stormt op haar af. Vlak bij haar staat hij stil, strekt zijn kop en begint opgewonden maar toch nog beleefd, aan haar te snuffelen. Een seconde later valt Flap aan.

Twee honden buitelen over de grond, grommend en blaffend, klauwend met hun lange voorpoten. Hun opengesperde bekken met de lange spitse tanden klakken tegen elkaar.

De andere honden beginnen te janken en aan hun riemen te trekken. Ze zouden wat graag een potje meevechten. Alleen Springbeest, kalm en gehoorzaam als altijd, blijft rustig. Maar haar heldere bruine ogen volgen oplettend het gevecht.

Meneer Plakmeier, die op de grond getuimeld was toen zijn hond ineens wegsprong, krabbelt weer overeind. Woedend grijpt hij de riem van Donar en houdt hem met beide handen stevig vast. Hij trapt naar Flap, die van geen ophouden weet en grauwend om hem heen springt.

„Van wie is die hond? Pak hem voor de drommel!” brult hij.

Moeder zit te trillen op haar stoel. Ze wil opstaan, maar het lukt haar eenvoudig niet. Ook Jodocus durft niet tussenbeide te komen. Dat grote loeder zal je maar pakken! Poets Flap trouwens ook niet uit. Hij heeft hem nog nooit zo tekeer horen gaan. Angstig wrijft hij over zijn pijnlijke schouder. Hoe zal dit aflopen?

Maar dan staat Barbara op, kleine, tengere Barbara.

„Blijf zitten!” gebiedt ze Springbeest, die aanstalten maakt om haar te volgen.

Verbeten vechten de honden door. Dreigend staan hun haren overeind.

„Is die hond van jou? Pak hem dan!” buldert meneer Plakmeier.

„Je bent toch niet bang voor je eigen hond? Vooruit, pak dat beest!”

Barbara kijkt hem niet eens aan. Stomme vent! denkt ze. Als je

die riem nou eens losliet. Dan was het tenminste een eerlijk gevecht.

Ze loopt naar voren. Ze wacht haar kans af. Als Flap vlak bij haar is, steekt ze bliksemsnel haar hand uit en grijpt zijn achterpoot. Flap is zo verbaasd van die aanval van achteren, dat hij omkijkt en zich van het strijdtoneel laat wegsleuren.

„Mee!” zegt Barbara streng. Ze pakt Flap voor alle zekerheid bij zijn halsband en trekt hem naar haar stoel. Hevig hijgend, het speeksel druipend uit zijn bek, volgt Flap haar. Trots kijkt hij naar Donar, die ook buiten adem is. Flap heeft de eer van Springbeest verdedigd.

Verder verloopt de keuring vrij rustig. Er zijn natuurlijk honden die willen gaan zitten als ze hun gebit moeten laten bekijken. Er is er ook één die doodkalm midden in de zaal op de grond gaat liggen en het vertikt om ook nog maar één poot te verzetten. Maar er gebeuren geen drama's meer. Ook niet als Jodocus en Barbara met Flap en Springbeest bij de jury komen. De mensen in de zaal luisteren vertederd naar hun verhaal. Wat leuk bedacht van dat meisje! En wat een pracht van een hond is die Flap! Ze krijgen een luid applaus als ze hun rondje lopen, Barbara met aan iedere kant een hond en Jodocus verlegen lachend ernaast.

Om halfvijf kondigt de jury aan dat ze in beraad gaat. Iedereen kan intussen een kopje koffie of een glaasje frisdrank gebruiken. Voor de honden zijn er lekkere harde koekjes. Goed voor het gebit. En boordevol mineralen en opbouwende stoffen!

8. De leukste prijs

Na een minuut of twintig komt de jury terug. Ze neemt plaats achter een tafel, de dame in het midden, de heren aan weerskanten. De dame tikt kordaat met haar balpen op het tafelblad, schraapt haar keel en recht haar rug. Luid klinkt haar stem in de muisstille zaal.

„Dames en heren, nu is dan het ogenblik aangebroken om de uitslag bekend te maken. Ik moet u bekennen dat het erg moeilijk voor ons was, een keuze te doen. We hebben hier vanmiddag zoveel mooie honden gezien! Maar ja, niet iedereen kan een prijs winnen natuurlijk.

Om het een beetje spannend te houden, beginnen we met de derde prijs.

De derde prijs is gewonnen door iemand, die eigenlijk niet op de deelnemerslijst voorkomt. Maar we hebben gemeend dit dier, dat zo'n flink en dapper vrouwtje heeft, toch te moeten verrassen met een fijne prijs.”

Er is even een stilte. De mensen kijken lachend om. Iemand begint te klappen. De rest valt in met een daverend applaus.

Moeder geeft Barbara een duwtje.

„Vooruit,” zegt ze blij, „ze bedoelen jou, meisje!”

Verlegen staat Barbara op. Overal ziet ze vrolijke gezichten, die haar toeknikken. Blozend loopt ze naar de tafel om haar prijs in ontvangst te nemen. Het is een boekje met tien bonnen, waarvoor ze in iedere dierenwinkel gratis hondebrood kan krijgen. Dorgelukkig gaat ze terug naar haar plaats. Moeder geeft haar een hand.

„Gefeliciteerd, zeg. Dat is een fijn cadeau. Je hebt het verdiend ook. Ik had niet geweten wat ik moest beginnen zonder jou.”

„Ssst!” sist Jodocus.

De dame, die voorzitter van de jury is, maakt nu de tweede prijs bekend.

Die gaat naar Donar, de hond van meneer Plakmeier. Voor hem een reuzenzak hondediner. Nou, daar kan hij een poosje mee vooruit.

En dan de eerste prijs. De spanning is te snijden. Een meneer

trekt zenuwachtig zijn dasje glad. Een mevrouw bijt stiekem op haar nagels. Stel je voor dat . . .

De dame in haar suèdejasje teut met opzet een beetje. Ze bladert in haar papieren, smoest achter haar hand met de heren van de jury en eindelijk, eindelijk, gaat ze langzaam staan. Ze trekt haar jasje glad en zegt plechtig: „De eerste prijs gaat naar Amadeo, de reu van mevrouw De Wilde uit Loenen. Wilt u naar voren komen, mevrouw De Wilde?”

Mevrouw De Wilde, een klein mager vrouwtje met een donkere bril, kijkt stralend naar haar hond. Haar Amadeootje de eerste prijs! Haast niet te geloven! Ze huppelt de zaal door! De jury schudt haar hand. Er is een meneer van de krant die een foto van haar neemt, terwijl ze de prijs in ontvangst neemt: een mooie grote mand met een fijn zacht kussen erin. Zal haar schat daar even heerlijk in kunnen slapen!

Verward kijkt Jodocus naar moeder. Nou breekt hem de klomp. Hij had er vast op gerekend dat Flap met de eerste prijs zou gaan strijken. Dat had meneer Windjes toch laten doorschemeren. Waar is hij eigenlijk?

Meneer Windjes zit wat achteraf, vlak bij de deur. Hij heeft het erg benauwd. En dat komt niet alleen van de warmte. Hij was er vast van overtuigd dat de jury Flap zou kiezen. Ze hadden het daarnet nog met elkaar over een stoel gehad. Hij begrijpt er niets van. Met zijn zakdoek veegt hij over zijn verhitte voorhoofd.

Maar meneer Windjes hoeft zich geen zorgen te maken. Barbara is er ook nog. Ze legt het couponboekje op haar knie en scheurt er vijf bonnen uit.

„Alsjeblieft,” zegt ze tegen Jodocus, „eerlijk delen. Als jouw Flap niet naar de tentoonstelling was gegaan, was Springbeest er vanzelf ook niet geweest. En dan had ze ook niets kunnen winnen.”

„Nou, dat hoeft niet, hoor,” zegt Jodocus.

„Samen delen. Dat is veel leuker,” houdt Barbara vol.

Jodocus kijkt naar de bonnen, die ze in zijn hand drukt. Even denkt hij aan de stoel, de stoel voor Flap, die hij al helemaal voor zich zag. Een ouderwetse armstoel met brede leuning en bekleed met warme, gebloemde stof. Dan begint hij te grinniken. „Ik denk dat Flap dit een veel fijner cadeau vindt,” zegt hij. „Dit

kan hij tenminste opeten. Misschien wou hij niet eens een andere stoel. Hij is zo gehecht aan de zijne."

Moeder geeft hem groot gelijk.

„Welja," zegt ze, „en misschien was het wel een heel afschuwelijke stoel, die ik niet eens in de kamer wou hebben!"

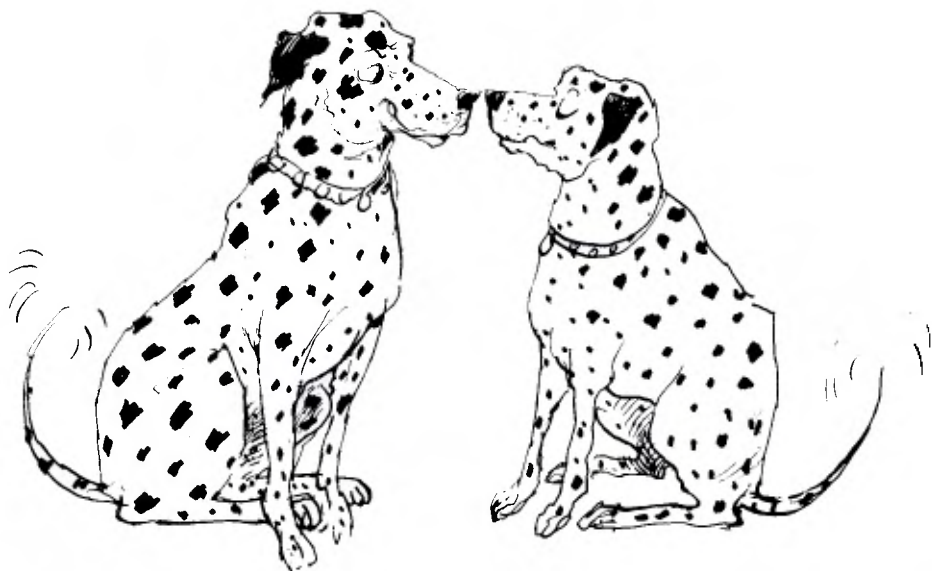
Ze nemen de honden bij de riem. Vrolijk pratend gaan ze de zaal uit. In de gang, net achter de deur, staat meneer Windjes. Zenuwachtig wrijft hij zijn handen.

„Het spijt me zo, mevrouw," zegt hij verdrietig. „Ik dacht heus..."

„Het geeft niets," zegt moeder vriendelijk. „Het geeft werkelijk niets, meneer Windjes. Onze Flap heeft al lang een prijs."

Het oude heertje kijkt haar niet-begrijpend aan. Moeder wijst naar Flap en Springbeest, die vlak bij haar staan, dicht tegen elkaar gedrukt.

„Kijk, meneer Windjes," zegt ze, „dat is de leukste prijs die er voor Flap bestaat: een echte speelkameraad. Daar heeft ie meer plezier van dan van de mooiste stoel."

„Nou moet je mij toch eens vertellen, waarom iedereen jou Jodocus noemt,” zegt Barbara peinzend op de terugweg. Ze zit naast Jodocus op de achterbank. Allebei hebben ze een arm om hun hondenvriend geslagen.

Het is erg druk op de weg en moeder heeft al haar aandacht bij het verkeer.

„Nou,” dringt Barbara aan. „Ik wil wedden dat je eigenlijk een andere naam hebt.”

„Dat is ook zo,” geeft Jodocus toe en zijn ogen twinkelen. „Zal ik zeggen hoe ik echt heet? Ach nee, dat hoeft niet eens. Je hebt het laatst al geraden.”

„Maar waarom . . .”

„Zal ik het eens vertellen?” lacht moeder, die het laatste deel van hun gesprek opving. „Jodocus heet Jodocus, omdat hij . . . een echte Jodocus is!”

En daar moet Barbara het maar mee doen!

Inhoud

1. Een aardig dier	7
2. Meneer Windjes	12
3. Een brief voor Flap	17
4. Springbeest	22
5. Hoe moet dat nou?	27
6. Een goed plan.....	32
7. De tentoonstelling	35
8. De leukste prijs!	42